

4. szám.

Jan. 26-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár: Évharmadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — **Előfizethetni** minden postahivatalnál és könyvtárusnál. — **Kiadó-hivatal:** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

VIII. kötet.

Nagy a hideg.

Nagy a hideg mindenfelé;
Panaszkodnak az emberek;
Régen értünk, — negyvennyolcban,
Ilyen hosszú kemény telet. —
No hanem azután a nyár
Volt annyival is melegebb.

Egy némelyik diplomata
Még a kályhánál is fázik;
Szövetsége hüléséről
Panaszkodik egyik másik;
Harmadik, hogy melegedjék,
Tüzet gyujtogat és lázit.

Zajlik folyam és emberszív,
Jég és kormányzat elakad;
Jégcsap fagy a bajuszokra
S a szájakra — aranylakat;
A bizalom zöld bimbója
Elfagy, alig hogy kifakadt.

A hévmérő kényesője
A zéruson mind alább száll;
Még alább a börze papir;
Zérus mutat — üres tárczát;
Bankár urak üzérlete
Reszket széltől mint a nádszál.

Muszka szél fúj s hozzá angol
Köd lepi el az utcákat;
Nem hogy jövendő „holnapot“
De mai napot se látok
No most könnyű jégre vinni
Napok'jonnak a világot.

Alig várjuk már a tavaszt;
Nem fagyott-e ki a vetés?
Akkor nem lesz olyan hideg,
Akkor nem lesz olyan setét. —
Vigasztalja meg jó nyárral
Isten a magyar nemzetét!

K—s M—n.

VISSZAEMLEKEZÉSEK 1849-RE.

Jókai Mórtól.

Egy vers története.

Sokszor el volt már mondva, de nem lehet elégszer fölemlgetve, hogy a 1848-iki országgyűlési rendek azon határozata, mely által a jobbágyságot fölszabadíták, képezi egyik legfényesebb lapját a magyar történetnek.

Növeli e lap fényét az, hogy egy tagadó szó, egy kétségeskedő ellenvetés nem vegyült a közegyetértés határozatába; egy általános „úgy legyen“ örökíté meg az indítványt.

A magyar nemesi, úri, előkelő rend egy köz-öröm pillanatában feláldozá jogait, czimeit, vagyonát; a miért azután azt a jutalmat nyerte, hogy ha megszűnt dicsekedni az **öseivel**, dicsekedhetik most méltán — a **fiával**.

Pedig bizony csak alig hogy egy hajszálon mult, hogy e fényes lapján a magyar historiának, ha nem is *asteriscus*, de legalább *sajtóhiba* alakban egy kelletlen folt nem támadott.

Volt ugyanis Pozsonyban egy kis töredék; igaz, hogy nagyon kicsiny, de még is épen elég arra, hogy a nemzeti egyetértés *csorbáját* képezhesse; melynek ez egyenlőségi elv egész kiterjedésében nem nyerte meg föltétlen tetszését, s ennél fogva hajlandó volt az ellen valami gyöngye oppositíót megkísérteni.

Kik voltak ezek? azt ne keressük már; kigyógyultak azok mind, rájuk sem lehetne ismerni többé.

Föllépésükből nem nagy veszedelem támadhatott volna ugyan, de mégis úgy állt volna az ott, mint az ó intézmények *vétője* a megifjodó Magyarországnak közohajtása előtt.

... Egy vers kezdett el ez időkben kézzel járni; csak kéziratban volt meg, nyomtatásra soha sem került. Szerzőjének sokan Petőfit hitték, de ő nyilván nem fogadta el azt magáénak, s én sem hiszem, hogy ő írta, most is emlékezem több soraira e költeménynek: mind elég borzasztó arra nézve, hogy le ne irjam. A parasztokhoz szólt az és az urakat illette. Túltesz a marseillaise vértől csepegő strófáin. Egy égő bomba volt az, mely, nagy szerencse, hogy a vízbe esett, nem lőporos toronyba.

Ezzel a sorral kezdődik:

„*Dicsőséges nagy urak! Hát hogy vagytok?*“

Végződik pedig olyanforma indítvánnyal, mintha a kutyákat emberhussal kellene megvendégelni.

Az említett fractiócska gyűlhelyén épen azon reggel, melyen a nevezetes indítványnak kelle tétetni, mint legujabb ujdonságot olvasták ezt a költeményt s úgy látszott, hogy mindenki fázik utána; valaki Pestről hozta azt, azzal a hirrel, hogy ott már éneklik az utczán.

K. Miklós, derék szabadelvű hazánkfíától kérdezik a halvány arcú emberek, hogy igaz-e a hir, miszerint a Rákoson negyven ezernyi pórhad van összegyűlve.

K. Miklós, ki jól ismerte ekkor a szavak horderejét, az előtti nap érkezvén Pestről, azt felelé:

— Bizonyosan nem tudom; — de biz ott könnyen lehet több is.

E remegés közben meglátják az ablakon át Széchenyit az utczán, s látva, hogy ő is odasiet, reményteljesen néznek eléje, kiről tudták, hogy véleményében semmi népgyűlés, *paraph* pamphlet meg nem ingatja, s ki a *paraph* forradalmat nagy tréfásan „*parapluie-revolutionnak*“ szokta nevezni.

A lépcsőkön egygyel az *ultrák* közül találkozott a nemes gróf; ki őt, hosszú veres toll s calabriai kalapját fél szemére nyomva, köszönté új divatu „adjon Istennel.“

— Bon jour, *citoyen* Széchenyi.

A gróf utána nézett s visszaköszönté:

— Bon soir, *citoyen Sansculotte* . . .

Ezzel ment nyugton a klubb tereme felé, felnyitá az ajtót, megállt a küszöbben s végig nézve a sápadt, kétkedő arcokon miknek minden gondolatját olvasták delejes szemei, sarcasticus mosolygással így köszönt be hozzájuk:

„— *Dicsőséges nagy urak, hát hogy vagytok?*“ . . .

Tudta, hogy ez a sor cseng valamennyinek a fülében!

... Még az nap „egy szó ellenmondás nélkül“ keresztül ment a táblákon a jobbágyság felszabadítása iránti törvényjavaslat, minden zára-

dék, minden mentalis reservata nélkül; a maga tisztza, naptól született szüzességében.

Hogy ez megtörtént, az ránk nézve nagy haszon; de hogy egy szó ellenvetés nélkül történt meg, az a dicsőség!

A nagy majoritás „amen“ kiáltásának dicsőségét engedjük át az indítványt tevő szónoknak; de a minoritás hallgatása Széchenyi „jó reggelének“ érdeme.

J. M.

SYLVESZTERÉJ A NEUGEBAUDÉBAN.

Van nekem egy szivből szeretett *Jani* pajtásom, a kivel a sors legelőször az alsó táborban hozott össze; ott táborozgattunk együtt a ó-becsei akasztófa mellett pár hétig, mint pesti önkénytesek, s midőn egy vén ex-baka Árgirus-féle végzetetlen meséit hallgatva, a lobogó tűz lángja mellett kísértetiesen ütögette ki magát a sötétségből az az ominosus hármás oszlop, ott még pajzán tréfálódással mondogattuk egymásnak: valjon nem bir-e valami előjelentéssel ez a szellőztető intézet községe rendes éjjeli nyugvó helyünkhöz. Pedig bizony mondom néktek, ha csak a magában főzött forradalmias ábrándok nem ingerelték az igeny szólókat ilyen beszédre: azon vitéz tettek miatt, melyekre akkori vezéreink vezettek, nem igen volt okunk ilyen előérzetes kombinációkra.

A turjai vitéz retirálás után, melyet É*r generális vezérlete alatt oly dicséretesen hajtottunk végre, ugyanakkor, midőn Szent-Tamás alatt is nem különben vezette B* * g az ostromló derék-hadtestet, nem sokára visszajöttünk Pestre, s néhány nap alatt zászlóaljunk legénysége a szélrózsa mindenféle irányában szétmállott. — Ez jó óta *Jani* pajtásomat, — mintha a föld nyelte volna el, — nem láttam egész 1851. karácsony hetéig, a mikoron már én másfél éves lakója valék ama ires újépületnek.

Ekkor történt, hogy hét óra (az elzáratás ideje) előtt pár perczel a mint épen ballagnék haza felé, a Nro 41 felé a Nro 36-ból, a hol generál Bőze humoristikai előadásokat rögtönzött volt nagy lelki vidámságunkra a kortes-életből; hát jön felém mintegy keresve engemet az én lassu léptű, csendes vérű, hatalmas szakáru és elválhatatlan hosszú pipaszáru kedves szobakenyeres- és (mikor volt) italos pajtásom, *Belkovics* a moraviczai nótárius, s némileg accusativus pengésű hangon mondá, hogy eredj csak, nézd meg minő *Czuvakszót* kaptunk! („Zuwachs“ fogházi baka-műszó = szaporodás új rab.)

Nem egészen gusztusomra valót gyanítván B. barátom somolygásából, dupla lépést sietve vittem fel Boczko bácsinak az ő esteli levesét a harmadik emeletbe, s gyorsan visszatérve, Piros Pistai granditással nyitottam be a Nro 41 régi fészke ajtaját, melyben a „bagoly is biró a maga fészkeben“ vox populi erejénél fogva, kétségbevonhatlanul én gyakoroltam a suprematiát.

Rendületlenül el valék határozva, hogy ha annak a czuvaksznak a pofája nem pászol a mi arcainkhoz, azt ugyan ha lehet tüstént, holnap reggel pedig okvetetlen

kicserélem más szobabeli acceptábilisabb czuvakszért' ha mingyárt két porció rostélyosomba kerülne is. (A sikerben nem kétkedtem, mert az ilyen czuvaksz-csere nálunk veterán foglyoknál meglehetősen járta.)

Benyitván tehát az ajtót, csakugyan ott látok a szobán végig nyújtózkodó kaszárnyai kiadása hosszú fehér asztal végénél egy rettenetes, félrófnyi cylinder kalapot, alatta borzongott egy vékony dongája, vékonyabb nyári kaputtal ruházott hirtelen barna fiatal ember, ki beléptemkor szeméit észrevehetőleg vizsgálódva függeszté reám.

(Nekem se kellett több. Már ez ismét olyan álfofoly, a kit csak azért tettek közénk, hogy kiszaglálja; kinek miben telt lelki gyönyörűsége, és mi a szive kívánsága. No megállj! kicserélem, okvetetlen kicserélem! akár mibe kerül is, gondolám magamban.)

— Wer Sind sie, woher kommen Sie? — szólék hozzá nem valami felettébb elragadó Istenhozott hangon; *Belkovics* pedig ott pöfékelt az ajtóban, várva várva a mi jönni fog.

— Nem vagyok én német, Olaszországból hoztak, felel a czuvaksz tiszta magyarsággal, ismeretes szelid hangon; s ismergető tekintettel furván egymást keresz-tül, rövid pillanat alatt tisztában valánk.

— Te vagy édes kedves *Janim!* — mondék én cylinderére terjesztvén felgyürt ingujju kezeimet — honnan kerültél ide ez alatt az iszonyu Bedekung alatt?!

— Hát te is itt vagy *Lajos*, — szólott *Jani*, a hosszú asztal alá avanszirotatván azt a hosszú kalapot.

Aztán összeölelkezve jó hosszú perczig végig végig néztük egymás arcát, némán olvasgatva a szinte három év viszontagságai által oda irott vonásokból.

Belkovics nagy meglepetéssel burkolta magát pipafüst-felhőbe, s ennyit szólott bele a találkozási jelenetbe, hogy: „Hát ismeritek egymást! no hisz úgy jól van“ s egészen más szemmel nézegeté a cylinderes czuvakszot.

— Hanem igaz bizony, — mondám — hol ebédeltél *Jankóm!* Ha ugyan ebédeltél valahol?

— Ersekujvárt töltöttem a vagonban a delet, de az bizony már nem is igen jut eszembe, hogy hol ebédeltem.

— Uezu rajta, *Belkó*, add elő a pinczetokot, *Schneider Feuer machen!* — kiálték főszakácsi teljhatalommal; s *Belkovics* azonnal előhuzott az ágy alól egy négy szemű kosarat, kivette belőle a vacsoránkra hozott borocskát, én pedig előszedtem a speizből, (a fe-

jem fölötti két arasztos polcziól) egy tányér füstölt kolbászsal felelesztett hajdukápusztát, kivítem, hirtelen megmelegítém az újépületi főszabó Glatte által szított tűz mellett; és pár percz mulva legalább oly gyönyörűséggel néztem, milyen jó izüen falatozik János, mint a milyet az a holló érezhete, a ki szent Jánosnak liferálta a komlós cipót az erdei mézhez.

Vacsorálás alatt egyéb baj nem történt, csak az, hogy Janit minden hidegvettesége mellett sem lehet rá birni, hogy bort igyék, hanem csak vizet ivott, a mit ő nagyon jónak talált. (No hiszen lett benne aztán módja jó sokáig élni az új-épület ezen egyetlen elvitázhatlan jó tulajdonságával.)

Miután a hajdukáposztának vége lett, elmondá Jani röviden három évi viszontagságait, hol és mint utazott passus nélkül, s mint marasztották vissza az olasz-schweizi határoknál, és mikép lánczolák édes hazája forró kebeléhez.

Ez a Jani pajtás, hazánk ezen vassal dolgozó jeles gyárosa volt az a vasuton szállított vason hozott zuvaksz, a ki aztán törzslakóvá nőtte ki magát a Nro 41-ben.

A másikat, Belkovicsot már említettük, ezt nemskára megavanzsiroztatták politischer inquisitból néhány éves várfogolynak, helyére, vagyis ágyára egy pesti deszkást hoztak, a kiről nincs több megjegyezni valónk, mint az, hogy dühösen tudott inni, s ha bekapott, valóban dühös kedvét lelte pikós fővel a csinytevésekben.

Glatte a szabó, maga a becsületes, jámbor szolgálatra-készség. Ezen virtusánál fogva is került be, mert valaki azt szaglalta ki ellene, hogy nem tudom én (neki sem akart sehogy eszébe jutni) kinek a bekesébe, azt se tudom kinek a levelét bevatirozta, csupa szolgálatkészségből, s úgy küldözgetett néhány ilyen jószágot szanaszét postamark nélkül, az aerarium ret-

tentő hátrányával. (Ime egy adat az államadósság indokolására.)

Nemskára hire futamodott a mi kis államunkban, hogy egy contumáciás embert, egy berümtér guerillát hoztak be; és az a táblán felakasztott ember Oroszhegyi Józsa volt, a mi óbecsei felcserünk, a kit Turja alatt semmikép se tudtunk rábirni, hogy a zászlóalj mögött 300 lépésnyire foglaljon helyet, mint a napiparancs diktálta az orvosoknak. (Persze úgy állított fel É...r uram, hogy positióknk szerint a szegény doktorok 300 lépéses distantiája épen a Csernabara közepébe esett.) — Karácsony felé Józsa is a Nro 41-be került a földszinti egyesbül.

Hátra van még az ujdun új czuvaksz, meg a szomszéd. Ezek bemutatása után hozzáfoghatunk az előadáshoz.

Épen Sylveszter előtti napon este hoztak be hozzánk az üres ágyra egy zömök, fülig beretvált, rücskös képű élemedett embert, a ki rettenetesen ostoba hangon bömbölte hogy : O mein najchsz Jáhr, o mein Gott! O wéh; wéh! mein lieber Herr Gott! lieber Herr Kapral, was ksicht mit mir!

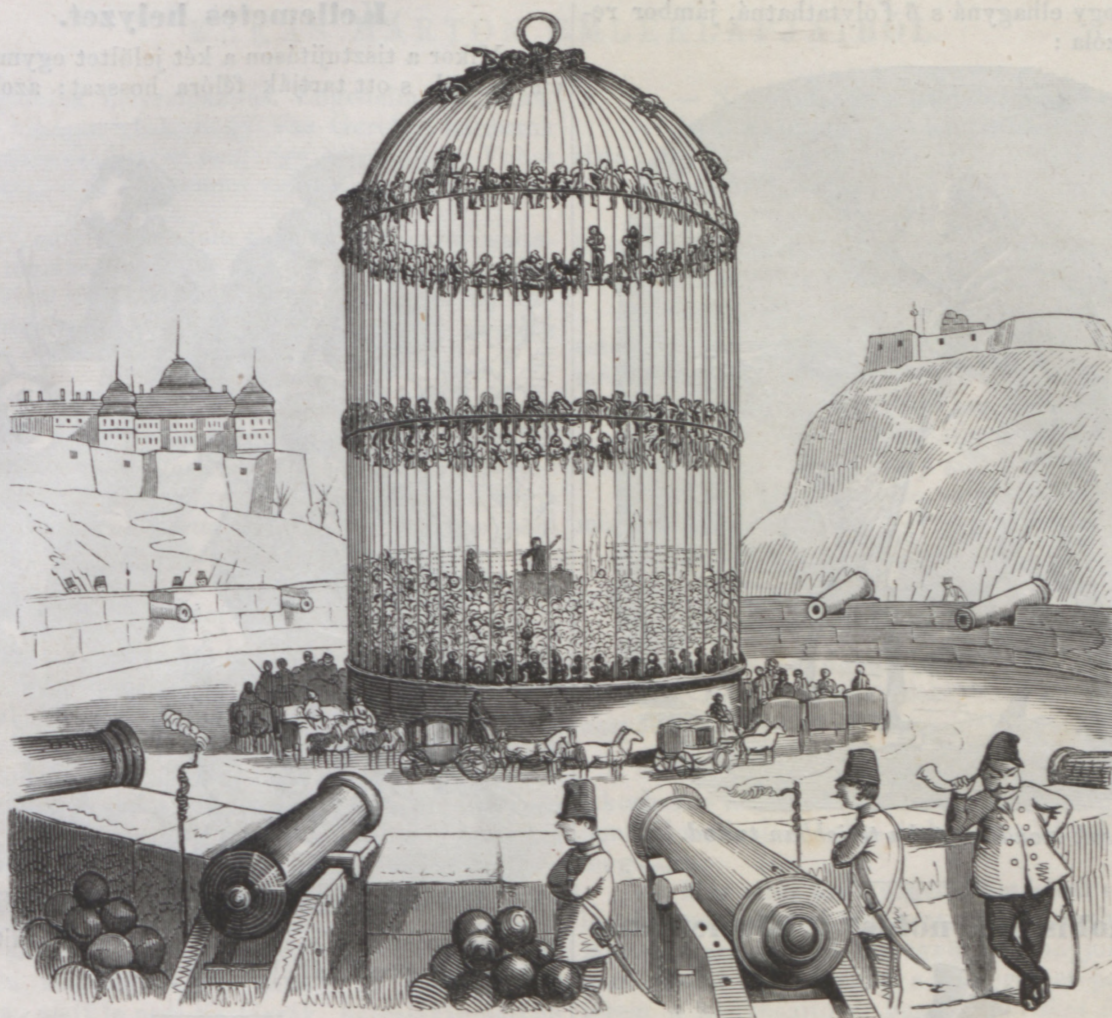
Szörnyű kellemetlenül esett mindnyájunknak az ilyen zuwachssal való megszaporodás, én pedig szörnyű kurtára fogva türelmemet, amolyan kápláros zsoldárbeli üdvözléssel elhallgattatván, egy pohár borral neki bátorítottam sorsának, kikérdeztem, miért került be, mit tud, mire használhatjuk, felmutattam neki a szabó példáját, a ki feleségét s gyermekeit az itt bent szerzett keresményével táplálja künn a szabadban stb. És soha se volt tanulékonyabb discipulusom, mint az a született sváb házmester. Már másnap Danielisz matracczát varrta át (később az egész coloniáét átreformálta) s mindjárt megtudjuk, hogy mennyire haladt estelig vállalkozó tehetsége, csak bocsássuk be a kapitányt.

(Vége következik.)

K O R R A J Z O K .

Rébusz. Valyon meg van-e halva ez az oroszlán, vagy pedig csak — alszik?

Szólás szabadság kényes körülmények között.

Ártatlan képek nagyhangú szöveghez.

A mi a francziának van, az az osztráknak nincs, és viszont — a mi az osztráknak van, az a francziának nincs. (Csak a szakállakról van szó!)

Szóljon a ki okosabb.

Térdig érő sár volt K. balatonmelléki helységben. Legjobban restelte ezt a falu vén baktera, kinek azért csak körül kellendett kiáltani az éjjeli órákat az éjnek setétségében. De az okos embert nem a kakukk tojja! Egyet gondol: „hiszen vemhes szamara hátáról csak úgy ellehet kiáltani az őrszavakat, s a szamár ha hurutot kap is, nincs szükség torkára.

Sokáig jól ment a munka az eleven kalucsen használatával. Azonban a plébános úr rácsos ablak kertelese előtt éppen a leghelyesebben akarván kikanyarítani öregünk azon magyar falvainkban szokásos régi dictiót, melyet még tán Tinody Sebestyén előtt készítettek; az első strófát el is mondá a mint dukált; de midőn a többihez lélekzetet venni kissé megpihent, beleordít a munkába a teherhordó füles és éppen nem is látszik abba-hagyni akarni. Midőn reménye veszett tehát a jó

bakternek, hogy elhagyná s ő folytathatná, jámbor resignációval szóla :

— No csak mondd hát, ha te jobban tudod.

A „de nobis sine nobis“ a közéletben.

— Jaj be szűk ez a te ruhád Hanzi!
— Hát, mikor az apám octroyálta így rám.

Kellemetes helyzet.

Mikor a tisztujtáson a két jelölt egymás mellett emelik föl, s ott tartják félóra hosszat; azok az alatt,

hogy egymást ne lássák, kénytelenek elfordítani a fejüket s így produkálják a kétfejű sast.

Székely ember és a váltó.

Perét elveszté a csiki atyafi, és a hivatalnál egy váltó aláírására erőltették, mit ő nem igen szívesen akart tenni, mivel nem tudta mi az, kérdezte :

— Mia, a mit erőszakosan alá akarnak iratni?

Hivatalnok felelt Wechsel.

Székely ember. No én tudom, alá nem irom a vesszelt, én nem akarok elveszni, lássa az úr : írja alá, ugy is elég ideje, hogy itt van.

Pálinka-áruulás.

Pálinkát árult az atyafi, de finánczolatlan pálinkát, egy német fináncz, ki oda tévedt gyanítván valamit, kérdezte.

— Micsoda pálinka árulni?

Székely. Masinát.

Fin. Kítől venni?

Székely. N. Lázártól.

Fin. Hány spiritus grádus lenni?

Székely. Én bizonyossággal nem tudom, hanem mikor nála jártam a törökbuzával, 32 grádicson is mentem fel.

Fin. Jólenni.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= Sajtóhiba helyreigazítás. Engedelmet kérünk, A multkor hibásan irtuk, hogy Vas Gereben barátunk 36 üveg bort ivott légyen meg egy percz alatt; Vahot Imre volt az; — és így semmi viccz sincs benne.

= Egy megyében a falu előljáróira ráparancsolta, hogy mindenütt rendes *nyúzó*t (sintér) tartsanak. Erre egy falusi bíró így felelt vissza: „Nálunk ily alávaló hivatalra nem akad ember, méltóztassék az *ához értők* közül valakit erre hivatalosan kinevezni.

= Ez sem utolsó tréfa. Egy levelet kapunk, melyben egy falusi földmives polgártársunk e következőket írja: „Tisztelt úr! ön jónak látta verset irni 1848-ról: a kakasa taréjára is kipingálta az 1848-at; ime fogja ezt a három darab *piroshátu két forintos magyar bankót*, ez épen hat forint 1848-diki értékben s küldje nekem érte az Üstököst.“ — Természetes, hogy küldjük neki a lapot — mint tisztelet-példányt.

= 1852—53-an, midőn már a magukat megfészelve érző civilizatorok derekasan kezdettek neki látni országboldogítói hivatalukhoz, történt, hogy fundacionális adósságoknak 48 ótai hátralékkamatjaik voltak azon korban behajtandók az illető hitelezőktől. Kolosvár város tanácsához is érkezett egy *Fermán*, melyben szigoruan megparancsolja a Stadthalterei, hogy minden hátralékkamatot a károly-fehérvári káptalant illetőleg, a megnevezettektől hajtassanak be, ezek között meg nevezi *Gebrüder Wolf* urakat, — aminthogy Kolosvárt létezett is akkor épen ezen czég alatt egy gyógyszerár. — Sietősen zustelloztatja a tanács az illetőket, ha hogy 15 nap alatt le nem tisztázzák hátralékkamatbeli tartozásukat, Pfändung, Schätzung, Feilbiethung, szóval minden purgatorium-felé metamorphosisai a nyomoruságos debitorságnak, fognak rájuk várakozni.

A gyógyszerész sietett is reclamálni a tanács előtt, hogy ő *nem adós, és semmi köze a káptalannal.*

Erre a tanács, hiteles és becsületes egyéniségeknek ismervén a gyógyszeráros-urakat, visszairt nagy reverentiával a Stadthaltereinak, hogy méltóztassék a kötlevelet elküldeni, bár másolatban, minthogy az illetők nem ismerik az adósságot magukénak. — De ekkor jön az igazi mennydörgős fulminatorium, hogy merészel a tanács vakmerően feleselni törvényes kerekvágásba viszszadöcczentett kerekeivel a statusnak, s afféle reá fogott akadályok által késleltetni nem átalván, midőn a nyugot felől előtörő civilisatio nem szenved és nem türsemmi afféle ellenvetéseket!

Elvégre midőn leérkezett a kötlevél másolatja is, olvastatja a kolosvári tanács, és minden egyebet talál benne, csak *Gebrüder Wolfé*knak a nevét nem, mert a valóságos debitor egy megyei földbirtokos *Frater Farkas* volt, mely név aztán germanizálva tészen szórul szóra *Gebrüder Wolfot*.

= — Ni apjuk, nincs bajusza, mégis magyar.
— Az is ez anyuk, hát nem tudod, színész, theatrista!

— Hát ezek maradnak-e hivatalukba?
— Hogy ne maradna? mindig magyarul beszélt e, láttam én mikor németet játszott, akkor is úgy beszélt magyarul mint akár te, vagy *recturam*.

= *Péter*. Koma! soha se tudom mi lehetett tegnap este a városban, oly sokféle nótát huztak egyszerre, de még az se volt elég, füttyültek is hozzá.

Pál. Miért nem kérdezte kee?

Péter. Kérdeztem is egy ifju urtól, azt mondá „demonstratio.

Pál. Nem jól értette ke, az kinek fujták „keressen már más stácziót.“

= Meglátogatja a magyarul keveset tudó német orvos betegét, és így szólítja meg:

— Hát beteg uram még mindég Ferencz kend?

= A törökök ugyan európaiasodnak; legközelebb Soliman, Pécsent *sonkát, bort*, kalácsot kapott — a sionpadról; no itt az alkoran oldalba van legyintve.

= Beértek a zsandárok éjjeli szállásra egy tanyai lakoshoz, s mielőtt lefeküdtek volna, elővigyázati szempontból a házajtót vella- és lapátnyelekkal erősen betámogatták.

— Már vitéz urak, engedelmet kérek szolt a gányó, így én nem hálhatok ide bent, mert a marhákhoz is kell látnom; hanem majd kimegyünk az anyjokkal; én magam elhállok az akol előtt, a feleségemet pedig ide fektetem a konyhaajtóba, hogy az *urakat őrizze*. — És úgy tön a miként beszéle.

= A körutat tevő iskolaigazgató magyarázta a tanulóknak, hogy a legelvetemedettebb embereket nevezik egy szóval betyárnak.

— Hanem te Kis Pali, ide se hallgatsz, — szolt egyszer közbe, — tudom nem tudnád megmondani, hogy nevezik egy szóval az olyan embereket, a kik nappal alusznak, vagy korcsmákban tivornyáznak, éjjel pedig az utcákon fel s alá ógyelegnek, soha keresztül szalmaszálat se tesznek, hanem csak a becsületes és jóraváló embereket bántalmazták?

— De igen is, az olyanokat nevezik zsandároknak, — felele a hirtelen combinálni tudó fiú!

= Egy nagykörösi és egy hevesmegyei jöttek össze s azon vitatkoztak, hogy melyik beszél közülök tisztábban magyarul. A nagykörösi azt vetette emennek szemére, hogy egy másikat így fenyegetett: „megálj gazember! *megellek!* (megöllek) a hevesmegyei pedig azt a körösinek, hogy a herczegjáraskor megpillantva a herczeget így kiáltott fel: „amott jön a *hőrcsög* (herczeg.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

A mit nem kívánsz magadnak, azt hagyj ott másnak. Ha átkarsz ugrni az árkon, túlmérj rajta, mert különben bele esel. A mi nagyon jó, azt meg szokták emni. Ha álarozót tetél föl, ne beszélj a magad hangján.

— — A szerbeknél és magyaroknál ez most a közös jelszó, hogy „szloga“ (egyetértés.) Bizony jobb is, mert majd az lesz a közös, hogy : „szolga.“

— — A troppai kereskedelmi kamra arra a kérdésre, hogy a pénzürték romlását mivel lehetne megakadályozni, azt a kegyes indítványt teszi, hogy *Magyarországon erőszakkal be kell hajtani az adót.* Lám, miből lesz a pestis?

— — (Miért nem lehet a magyarokat és a szerbeket egyszerre *bolonddá tenni?*) Azért mert a szerbeknél április 1-eje 12 nappal későbbre esik.

— — A helytartó tanács a pestmegyei zsandárságot három szakaszban öszpontosítván, a főispán rendelkezése és parancsai alá bocsátá. (No az tudom, hogy nem fogadja el.) Ha én neki volnék, én elfogadnám. (S mit csinálna kend velük?) Hát legelőször is mind valamennyit Pesten öszpontosítván. (Hát aztán?) Azután fölláltanám őket a megyeház udvarán karélyba. (S aztán?) Akkor kiosztanék közöttük hatvan kemény töltest. (Nono, hát aztán?) És akkor azt parancsolnám nekik, hogy menjenek el Troppauba s várjanak ott addig, míg én majd megint *értük küldök.*

— — (Jaj hallja kend, lassabban tréfáljon már ezután, azt mondják, hogy már *valóságos ostromállapot* van.) Dehogy van. Ez még csak *tiszteletbeli ostromállapot.*

— — (Mit értenek a francia diplomaták azon kifejezés alatt, hogy „*az országgyűlési montagne?*“) Hát „*montagne*“ jelent francziául olyan „*hegységet,*“ mint nálunk például — *Nyitra vármegye.*

— — A minap egy leirat felolvasásánál mulatságos nyelvhibákat bocsáta közre egyik jegyzőnk a felolvasás alatt; azt hogy a *48-iki rázkódások* így olvasta a *48-iki ráczkódások*, s e helyett, „*a bizodalom bizodalmat szül*“ ezt találta felmarkolni : „*a birodalom birodalmat szül.*“ Bizony — meglehet.

— — Egy K. megyei sváb faluban sajátságos alkotmányos választást tartottak becses atyánkfiai; összeülvén ugyanis bíróválasztásra, azt a kérdést állították fel : „*ki vállalja el olcsóbbért a hivatalt?*“ Aztán árvereztek rá. Utoljára mikor már nagyon olcsóvá lett az állomás, egy nyugalmazott zsandárhadnagy *ingyen* ígérkezett azt elvállalni s miután annál kevesebbet nem ígérhetett senki, rajta maradt a bíróság.

— — Egy magas hivatalban álló urat felszólítának, hogy bizonyos ügyben vegye elő befolyását, az illető helyek véleményének kedvezően hangolására. A derék úr fellármázott arczezal ugrott fel helyéről e kívánat hallatára : — „*Mit gondol az úr? Én csak gépva-nyok, a ki csupán akkor, — úgy — és addig mozog; — a mikor, a hogyan — és a meddig neki parancsolva va-gyon!*“ Különösen szép abban a rhetorikai praecisio!

— — Nem vállalom kezességet e következő hír valóságáról, ha igaz-e? nekem így beszéltek; egy alsóausztriai községben olvasván a parasztok a hirlapokból, hogy Magyarországon az emberek leszedik szél-tére a sasokat, és *azután* nem fizetik az adót; egyet gondoltak, s egy szép napon összebeszélvén minden fa-lujokban található sasos czimert trafikákról, gyárakról és egyebűnben öszseszedének s egész tisztelettel felvi-vék a Vorstandhoz, alázattal bejelentvén neki, hogy miután ők is beszédtek s ime itt hozzák a sasokat, bá-torkodnak esedezni, hogy az a kis restantia hadd men-jen feledékenységbe. (Azt hitték, hogy ez valami érdem.)

— — Most meg már egy francia *fehér puskaport* talált fel; olyan, a minek se durranása, se füstje nincs. Már most még csak azt kellene kitalálni, hogy az ne is fájjon az embernek, mikor meglövik, mingyárt egészen kellemetes dolog volna a háború.

— — Egy magyar diplomata ezelőtt három évvel egy röpiratot adott ki az osztrák birodalom és a magyar nemzetiség álláspontjáról. Az akkori időkben az még nagyon kemény dolog volt, a mostaniakban már nagyon lágy. Egy osztrák államférfival akkor nagyon sok vitatko-zása volt e miatt; ennek mind az nem tetszett. Az idén öszzejőnek ismét, az osztrák államférfi e szóval fogadja hazánkfíát : „no most már elismerem, hogy önnek a brochurejében igaza volt.“ — „Igen, de most már én nem ismerem el,“ felel rá gyorsan amaz.

— — Egyébiránt tele van az egész világ békere-ményekkel, a francziák aligha kezdenek Európában háborut, legalább nagyszerű hadikészületeiknek célja, úgy látszik, hogy Törkezdtán.

— — Azt mondják, hogy a gaétai király ismét beteg volt, *pióczákat* is kellett rá felrakni. Legalább megismerkedett *leghivebben ragaszködő* alattvalóival.

Szerkesztői sub rosa.

A. T.-nek Szabadkán. Micsoda absurdus gondolat az már! K. családnak T. Sz. Miklóson; a szives megemlékezést köszönjük.